

Arrest

nr. 216 298 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. VAN ISTERDAEL
Belgiëlei 15b/15
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat I. VAN ISTERDAEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 april 2018.

1.3. Op 22 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en een moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Tunis, Tunesië, en woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Tunesië in uw ouderlijk huis in Manouba, Douar Hicher. In 2009 begon u management te studeren aan de universiteit van Tunis El Manar, maar na een jaar diende u uw studies stop te zetten om financiële redenen. Uit armoede en omdat er geen werk in Tunesië is, besloot u zich in oktober 2010 bij de Garde Nationale aan te sluiten. Na enkele maanden werd u geselecteerd voor de Unité Spéciale de la Garde Nationale (USGN), de speciale eenheden. U was gestationeerd in Bir Bou Rekba en had de rang ‘arif’ (sergeant). In het begin had u geen specialisatie, maar van 2013 tot 2014 werkte u op de afdeling ‘inlichtingen’ en moest u informatie verzamelen en doorgeven over bepaalde inwoners van uw wijk. Vanaf 2014 mocht u beginnen bij de hondenbrigade, hetgeen u gedaan heeft tot 2015. Als lid van de USGN maakte u in feite deel uit van een antiterreureenheid en hoewel u op uw niveau in principe niet mocht deelnemen aan interventies, moest u in de praktijk toch deelnemen aan missies, interventies, arrestaties, huiszoeken, etc.

Hoewel u zich oorspronkelijk aangesloten had bij de Garde Nationale om uw familie te helpen en financieel te ondersteunen, was u later op terroristen aan het jagen en mensen aan het opvolgen, iets waarvan u nooit gedacht had het te moeten doen. U deed gevaarlijk werk en zag verschillende collega’s sterven of ledematen verliezen. Daarenboven liep u omwille van uw werk nog een bijkomend risico. U was de enige van uw wijk die voor de Unité Spéciale werkte, hetgeen geleidelijk aan ook bekend raakte. Door uw werk werden verschillende terroristen en extremisten gearresteerd of vermoord. Sommige terroristen werden na hun arrestatie echter opnieuw vrijgelaten, waarna zij wraak wouden nemen op u en de Unité Spéciale. U vermoedt bovendien dat er infiltranten zijn binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken en dat op deze manier aan extremisten doorgegeven werd wanneer u betrokken was bij een arrestatie of missie, waardoor uw leven in gevaar kan komen. Het vermoeden dat u geveiseerd werd door de terroristen en extremisten werd bovendien bevestigd doordat u op straat een drie à vier keer door onbekenden aangesproken en bedreigd werd omwille van uw werk. Zo werd u in de periode 2012-2013 een eerste keer op straat aangesproken door iemand die vroeg of u Z.(...) was en u voor de Unité Spéciale werkte. Als u zo aangesproken werd, werd er ook gezegd dat hetgeen u doet een zonde is, jullie mensen zonder reden vermoorden en god u zal straffen. Begin 2013 werd u bovendien aangesproken door iemand die tegen u zei dat de Islamitische Staat nu nog in Libië lag, maar deze op een dag ook naar Tunesië ging komen. Hiernaast werd uw broer S.(...) ook meermaals aangesproken en lastiggevallen omdat men dacht dat hij u was of om te zeggen dat zijn broer hun broeders vermoord had. In 2014 werd u voor het laatst op straat aangesproken en bedreigd. U had deze bedreigingen op uw dienst aangekaart, waarop ze besloten hadden u een wapen te geven dat u mee naar huis moest nemen. Dit was voor u echter onvoldoende als bescherming, als u uw wapen zou gebruiken zou u immers enkel maar meer problemen veroorzaken. U had ook meermaals een overplaatsing naar een andere dienst aangevraagd, maar uw aanvragen werden telkens geweigerd. U vreesde dat de situatie zou verergeren en uit schrik om het slachtoffer te worden van terroristische groeperingen besloot u Tunesië uiteindelijk te verlaten. In juli 2015 vroeg u een Frans Schengenvisum aan, hetgeen u ook werd toegekend. Op 20 augustus 2015 besloot u uiteindelijk Tunesië te verlaten en reisde u met het vliegtuig naar Nantes, Frankrijk. Van daar reisde u vervolgens door naar Parijs en Lille om dezelfde dag uiteindelijk in België aan te komen. Op 28 augustus 2015 diende u vervolgens een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Tunesië vreest u bovendien gearresteerd te worden en een celstraf te riskeren omdat u gedeserteerd bent van de Unité Spéciale.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een paspoort, een bewijs betreffende het verlot op uw werk, een toestemming van uw werk om Tunesië te verlaten, kopie van de boekingsbevestiging van uw hotel in Lille, kopie van uw vliegticket, kopie identiteitskaart, kopie van enkele opleidingscertificaten betreffende uw werk en een kopie van uw studiebewijzen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst dient hierbij opgemerkt te worden dat het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend is. U verklaart immers dat u omwille van uw werk bij de Unité Spéciale gevisieerd werd door terroristen en extremisten, zo zou u tussen 2012 en 2014 meermaals door leden en aanhangers van dergelijke terroristische of extremistische groeperingen op straat aangesproken en bedreigd geweest zijn. Zo werd u onder andere verweten dat u verschillende van hun 'broeders' vermoord had (CGVS, p. 13-17). Het is op zijn minst merkwaardig dat er, in de door u geschetste context waarin u aangeeft dat terroristen en extremisten het op u hadden gemunt, verder niets anders zou zijn gebeurd en dat er nooit enig gevolg zou zijn gegeven aan de verschillende beschuldigingen en dreigementen die tegen u zouden zijn geuit (CGVS, p. 16). Indien zij u daadwerkelijk zouden viseren omwille van uw werk bij de Unité Spéciale en zij ook wraak op u wilden nemen omwille van hun gestorven of gearresteerde 'broeders', is het bijzonder opmerkelijk dat zij dan nooit doortastender optraden. Het zou immers logischer zijn dat zij u in een dergelijk geval niet enkel mondeling zouden bedreigen, maar zij hun dreigementen ook daadwerkelijk kracht zouden bijzetten en u niet jarenlang uw gang zouden laten gaan. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op ernstige wijze aan.

Voorts geeft u aan dat u in 2014 voor het laatst aangesproken en bedreigd werd op straat en er hierna tot aan uw vertrek uit Tunesië niets anders meer gebeurd is (CGVS, p. 16-17). Het is bijzonder merkwaardig dat er tussen 2014 en uw vertrek uit Tunesië op 20 augustus 2015, gedurende een periode van minstens acht maanden, niets concreet tegen u werd ondernomen, terwijl u in deze periode nochtans bleef werken voor de Unité Spéciale en u ook gewoon op hetzelfde adres in Manouba bleef wonen (CGVS, pp. 6 en 8). Het dient geen betoog dat indien uw belagers u daadwerkelijk viseerden en u iets zouden hebben willen aandoen, zij hier na het laatste mondelinge dreigement nog meer dan acht maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Dat er zich gedurende een periode van minstens acht maanden niets concreets heeft voorgedaan relativeert in ernstige mate uw vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Hoewel u zelf aanhaalde dat u rond 2012 à 2013 voor het eerst op straat aangesproken en bedreigd werd omwille van uw werk voor de Unité Spéciale, u en uw broer vervolgens meermaals gelijkaardige bedreigingen ontvingen en uw laatste bedreiging in 2014 was (CGVS, p. 13-16), heeft u Tunesië pas op 20 augustus 2015 verlaten en bleef u tot enkele dagen vóór uw vertrek uit het land gewoon werken voor de Unité Spéciale (CGVS, p. 8 en 13). Dat u ondanks de door u aangehaalde incidenten en de door u voorgehouden vrees gewoon actief bleef bij de Unité Spéciale is hoogst bevreemdend. Wanneer u gevraagd wordt waarom u voor de Unité Spéciale bleef werken, geeft u aan dat u degene bent die uw familieleden helpt, u in geval van ontslag niet meer over bescherming zou beschikken en u wist dat ze uw ontslag toch niet zouden aanvaarden (CGVS, p. 16-18). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Indien u daadwerkelijk bedreigd en gevisieerd werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de reden van deze bedreiging, in casu enkel uw werk bij de Unité Spéciale, tracht weg te nemen. In dat opzicht is het hoogst onwaarschijnlijk dat u actief bleef bij de Unité Spéciale indien u daadwerkelijk omwille van dit werk bedreigd en gevisieerd werd. Dat u pas op 20 augustus 2015 besloot Tunesië te verlaten toont bovendien aan dat uw vertrek uit Tunesië allesbehalve dringend was. Dat u gewoon actief bleef bij de Unité Spéciale en u wachtte tot 20 augustus 2015 om Tunesië te verlaten relativeert andermaal in ernstige mate de door u voorgehouden vrees en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Hiernaast hoorde uw familie sinds uw vertrek uit Tunesië niets meer van de personen en/of groeperingen die u bedreigden (CGVS, p. 19). Nochtans moet het voor deze personen en/of groeperingen niet moeilijk zijn te achterhalen wie uw familie is en waar zij momenteel verblijven. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten - eventueel via andere familieleden - relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Gelet op bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering geïsoleerd te worden door extremisten omwille van uw werk bij de Unité Spéciale. Het loutere gegeven dat u dienst uitmaakt van de Unité Spéciale van de Garde Nationale is 'an sich' onvoldoende om gewag te maken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. U dient in casu aan te tonen dat u persoonlijke vervolging dient te vrezen, iets waar u niet in slaagde.

Verder beweert u ook dat u van uw dienst gedeserteerd bent en u omwille van uw desertie bij een terugkeer naar Tunesië een gevangenisstraf riskeert (CGVS, p. 17-18). Er kan echter weinig tot geen geloof gehecht worden aan uw desertie en de bijhorende sanctie die u momenteel riskeert. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u gedeserteerd zou zijn omdat u omwille van uw werk bij de Unité Spéciale geïsoleerd zou worden door extremisten en u in dat verband reeds verschillende dreigementen ontvangen zou hebben (CGVS, p. 13-19). Zoals hierboven echter reeds werd vastgesteld, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u geïsoleerd werd door terroristen en extremisten. Daar er geen geloof aan gehecht kan worden aan uw bewering dat u geïsoleerd werd door terroristen en extremisten, kan uw desertie omwille van deze reden evenmin als geloofwaardig beschouwd worden.

Hetgeen de geloofwaardigheid van uw desertie verder ondermijnt is een discrepantie die vastgesteld kon worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert uit uw dienst gedeserteerd te zijn en hierdoor een gevangenisstraf te riskeren bij een terugkeer naar Tunesië (CGVS, p. 17-19), repte u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met geen woord over uw desertie en de straf die u hierdoor riskeert (zie Vragenlijst CGVS, dd. 19 januari 2016, vragen 4 en 5). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u bij de DVZ 60% verteld had van wat u op het CGVS heeft verteld en u bij de DVZ geen gelegenheid gekregen had om uw desertie toe te voegen (CGVS, p. 18). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen daar u wel duidelijk gevraagd werd naar wat u vreest of wat er zal gebeuren bij een terugkeer naar Tunesië en het aan u is om alle relevante feiten op te sommen. Daarenboven werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op CGVS gevraagd hoe het eerdere interview bij de DVZ verlopen was, waarbij u aangaf dat u alles verteld had wat u moest vertellen en er geen zaken waren die u niet vermeld had (CGVS, p. 3). In dat opzicht is het dan ook heel frappant dat u uw desertie en de straf die u hierdoor zou riskeren, nochtans een belangrijk element binnen uw asielaanvraag, volledig onvermeld laat bij de DVZ.

Verder zijn ook uw verklaringen over uw desertie en de straf die u hierdoor zou riskeren weinig overtuigend. Hoewel u ervan overtuigd bent dat u een celstraf zal krijgen bij een terugkeer naar Tunesië, kan u niet preciseren welke straf u precies riskeert. Daarenboven geeft u aan niet opgezocht te hebben welke straf u riskeert en beweert u dat er in Tunesië geen wetten hieromtrent bestaan (CGVS, p. 17-18). Uw gebrekkige verklaringen betreffende uw desertie en de straf die u hierdoor riskeert ondermijnen verder de geloofwaardigheid hiervan. Hiernaast valt op dat u bijzonder weinig documentatie kan voorleggen ter staving van uw desertie. Hoewel u beweert dat uw aanwezigheid en het voorleggen van de toestemming van uw dienst voor uw vakantie voldoende bewijs is om uw desertie aan te tonen (CGVS, p. 18), dient hierbij opgemerkt te worden dat dit noch een voldoende bewijselement is om desertie 'an sich' aan te tonen noch dat u hierdoor aantoonbaar een straf te riskeren bij een terugkeer naar Tunesië.

Gelet op bovenstaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering gedeserteerd te zijn van de Unité Spéciale en hierdoor een gevangenisstraf te riskeren bij een terugkeer naar Tunesië.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, werkzaamheden en reisweg aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Tot slot dient er ook nog opgemerkt te worden dat er momenteel in Tunesië geen reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. Landeninformatie: "COI Focus Tunesië: Situation sécuritaire" van 5 april 2017).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name "De minister van migratie en asielbeleid vertegenwoordigd door de Dienst vreemdelingenzaken", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij zal beschouwd worden als een deserteur en dat hij zal worden gearresteerd bij zijn terugkeer naar Tunesië. Hij verwijst in dit verband naar de website van de republiek Tunesië, portaal ministerie van binnenlandse zaken (stuk 3, hoofdstuk 5: discipline). Verzoeker voegt ook een uitspraak toe van de rechtbank van 's-Hertogenbosch, waarin werd beslist dat niet is aangetoond dat er in Tunesië geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 EVRM plaatsvindt (stuk 4). Gelet op de islampartij die thans de verkiezingen gewonnen heeft (regionaal), kan verzoeker naar eigen zeggen geen enkele zekerheid hebben hoe hij zal worden behandeld. Dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft kunnen preciseren welke straffen hij kan verwachten betekent niet dat men geen geloof dient te hechten aan zijn verklaringen, aldus nog verzoeker.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM, voert verzoeker aan dat een terugkeer naar Tunesië zou betekenen dat hij zijn vriendin, E.D., met wie hij een relatie heeft, moet achterlaten.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: informatie afkomstig van de website van de Republiek Tunesië (Grades de la Garde Nationale, Statut particulier des agents de la Garde Nationale) en het artikel "Ook Tunesië niet zonder meer een veilige land", dat handelt over een uitspraak van de Rechtbank 's-Hertogenbosch dd. 29 maart 2017.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof gehecht kan worden aan zijn bewering gevisieerd te worden door extremisten omwille van zijn werk bij de *Unité Spéciale*, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en het loutere gegeven dat hij dienst uitmaakt van de *Unité Spéciale* van de *Garde Nationale* 'an sich' onvoldoende is om gewag te maken van een vrees in de zin van de vluchtelingenconventie, (ii) weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan zijn desertie en de bijhorende sanctie die hij momenteel riskeert daar (1) geen geloof kan worden gehecht aan de reden van zijn desertie, namelijk dat hij omwille van zijn werk bij de *Unité Spéciale* gevisieerd zou worden door extremisten en hij in dat verband reeds verschillende dreigementen zou ontvangen hebben, (2) hij zijn desertie en de straf die hij hierdoor zou riskeren, nochtans een belangrijk element binnen zijn asielrelaas, volledig onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (3) hij niet kan preciseren welke straf hij precies riskeert en (4) zijn aanwezigheid in België en de toestemming van zijn dienst voor zijn vakantie geen voldoende bewijselementen zijn om

desertie 'an sich' aan te tonen en hij hiermee evenmin aantoonde een straf te riskeren bij een terugkeer naar Tunesië, (iii) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin kunnen ombuigen daar deze enkel zijn identiteit, herkomst, werkzaamheden en reisweg aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken en (iv) er in Tunesië momenteel geen reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gepronounced vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering geïseerd te worden door extremisten omwille van zijn werk bij de *Unité Spéciale* en dat het loutere gegeven dat hij dienst uitmaakt van de *Unité Spéciale* van de *Garde Nationale* 'an sich' onvoldoende is om gewag te maken van een vrees in de zin van de vluchtelingenconventie. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen zodat deze motieven onverminderd staande blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

3.6.2. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn bewering dat hij omwille van zijn desertie van de *Unité Spéciale* van de *Garde Nationale* zal worden gearresteerd bij zijn terugkeer naar Tunesië. Verzoeker legt echter niet het minste begin van bewijs voor van een beschuldiging of een veroordeling omwille van deze beweerde desertie en hij komt te dezen dan ook niet verder dan blote beweringen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan overigens geen geloof worden gehecht aan de reden van de vermeende desertie, namelijk dat verzoeker omwille van zijn werk bij de *Unité Spéciale* geïseerd zou worden door extremisten en hij in dat verband reeds verschillende dreigementen zou ontvangen hebben. Bovendien liet verzoeker zijn desertie en de straf die hij hierdoor zou riskeren, nochtans een belangrijk element binnen zijn asielrelaas, volledig onvermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt, en kan hij niet preciseren welke straf hij precies riskeert. Van verzoeker, die ervan overtuigd is dat hij een celstraf zal krijgen bij een terugkeer naar Tunesië, mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn vrees in dit verband kan concretiseren. Verzoekers gebrekkige verklaringen betreffende zijn desertie en de straf die hij hierdoor riskeert en het totale gebrek aan bewijsstukken ter staving van deze door hem geschetste vrees, doen de Raad besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit aspect van verzoekers asielrelaas. Ten overvloede dient erop gewezen te worden dat een deserteur slechts kan beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij ten gevolge van zijn desertie onevenredig zwaar zal worden bestraft wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn beweerde desertie, in de mate daar al enig geloof aan zou gehecht worden, onevenredig zwaar zal worden bestraft om één van voormelde redenen. Dit kan evenmin blijken uit de informatie die werd toegevoegd aan het verzoekschrift. De Raad merkt hierbij op dat de Rechtbank 's-Hertogenbosch bij uitspraak van 29 maart 2017 een ministerieel besluit waarbij Tunesië als veilig land van herkomst werd aangewezen 'onverbindend' heeft verklaard omdat niet bleek of is onderzocht welke rechtsmiddelen een burger in geval van schending van mensenrechten tot zijn beschikking heeft en op welke wijze politie en justitie, waaronder de rechterlijke macht, functioneren in Tunesië en of zij in zodanige mate functioneren dat geconcludeerd kan worden dat de materiële en procedurele mensenrechtenwetgeving wordt toegepast en er daadwerkelijk rechtsmiddelen beschikbaar zijn. Uit deze uitspraak blijkt dus louter dat niet werd aangetoond en niet deugdelijk werd gemotiveerd dat aan de vereisten voor aanwijzing van Tunesië als veilig land van herkomst was voldaan, niets meer en niets minder. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, kan deze uitspraak zijn vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst derhalve geenszins staven. Verzoeker slaagt er, gelet op het voorgaande, dan ook niet in een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken omwille van zijn voorgehouden desertie.

3.6.3. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen daar deze stukken enkel zijn identiteit, nationaliteit, herkomst, werkzaamheden en reisweg aantonen, elementen welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

3.6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.7.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt voorts op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Tunesië momenteel geen reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon

van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze evaluatie van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal niet, noch brengt hij gegevens bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Ook de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM is *in casu* niet dienstig.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vraag of verzoeker en zijn partner beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

3.10. Waar verzoeker in zijn “Beroep tot nietigverklaring” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS